

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Præsertim Augustini, Et Thomæ Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Externis Regulis Amoris Et Morum, Legibus Utique, ac Præceptis
Virtutum Theologicarum, & Cardinalium, necnon Decalogi & Ecclesiae -
Libros Vndecim Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput XXVIII. Romanæ Ecclesiæ, seu Religionis veritatem ampliùs
demonstrant antiquitas ipsius, indefectibilitas, seu duratio indeficiens, &
gloria miraculorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73203](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73203)

rum quis cui successit, videte. Ipsa est petra, quam non vincunt superba inferorum porta.

365 Pro solutione argumenti, ex continua Romanorum Pontificum successione petiti, quod, cum priscis Patribus, eadem quâ ipsi vi, & eodem modo proposuimus, vim proinde tam habet contra modernos, quàm contra priscos hæreticos, unum ipsi reponunt, quod licet Ecclesia Romana descendat ab Apostolis per continuam successione Romanorum Pontificum, non perseveraverit in fide ab Apostolis accepta, sed ab ea defecerit; ideoque Apostolica dici non possit.

Sed solutio prorsus est nulla. Tum quia nemo non videt per eam argumentum nostrum non enervari, vel enervari argumentum illud Patrum antiquissimorum, cui illud ipsum antiqui hæretici reponere potuissent, quod Calvinistæ reponunt & Lutherani. Tum quia Ecclesia vera deficere non potest, ut proximè demonstrabitur. Si ergo Romana Ecclesia, quæ ab Apostolis per continuam Romanorum Pontificum successione, usque ad quintum sæculum v. g. vera fuit, verèque Apostolica; idque prisci illi Patres argumento ex illa successione petito benè probaverint; eodem & nos benè probamus, eandem Romanam Ecclesiam usque ad præsens sæculum Apostolicam perseverare, veramque proinde esse, nec defecisse.

CAPUT XXVIII.

Romana Ecclesia, seu religionis veritatem amplius demonstrant antiquitas ipsius, indefectibilitas, seu duratio inaccessiens, & gloria miraculorum.

366 **M**iraculorum gloriam pro certo & indubitato veræ Ecclesiæ signo Veritas ipsa proposuit Matth. 11. *Cæci vident, claudi ambulant, &c.* Et Marci 16. *Signa autem eos qui crediderint, hæc sequentur, in nomine meo demonia ejicient, &c.* Eandem esse necessariam ad probandam Ecclesiæ, seu religionis, vel etiam extraordinariæ missionis veritatem, ex sacris habemus testimoniis. Si quidem Exodi 4. ad probandam missionem Moyfis ad Iraelitas, cum Moyfes Deo dixisset: *Non credent mihi, neque audient vocem meam; Deus ipsi dedit miraculorum potestatem, ut credam;* (inquit) *quod apparuerit tibi Dominus.* Cumque Matth. 10. Salvator misisset Apostolos ad prædicandum, potestatem miraculorum ipsis pariter concessit: *Infirmos curate, mortuos suscite; leprosos mundate, demones ejicite, ut sint inexcusabiles, qui non crediderint.* Quia, ut Joan. 15. ait: *Si opera non fecissem in eis, quæ nemo alius fecit, peccatum non haberent.*

367 Ad demonstrandam ergo veritatem fidei ab Apostolis, & Apostolicis viris prædicatæ

initio Ecclesiæ, miracula ab ipsis tam crebra facta sunt, tamquam veritatis illius signa. Cum enim solâ Dei virtute miracula vera fieri queant, fides miraculorum signo demonstrata, ipsemet Dei (qui Veritas est) testimonio demonstratur.

Et hinc Romanam Ecclesiam esse veram, veræque fidei depositariam, hoc syllogismo demonstratur. Ecclesia illa vera est, veræque fidei depositaria, in qua est gloria miraculorum. Hæc autem est, semperque fuit in Ecclesia Romana, uti constat ex dictis num. 330. & seqq. Igitur Ecclesia Romana est vera, veræque fidei depositaria.

Nec refert quòd pleraque miracula, quæ in ea fiunt, directè fiant ad demonstrandam sanctitatem, & gloriam Sanctorum: cum eo ipso indirectè fiant ad demonstrandam veritatem fidei & Ecclesiæ, in qua vivunt, vel vixerunt Sancti illi: utpote quos Deus ideo per miracula illa glorificat, quia per eam verè Sancti esse demonstrat. Non essent autem verè Sancti, amiceque Dei, sine vera fide. Quia *justus ex fide vivit. Et, sine fide impossibile est placere Deo.*

Eandem veritatem insuper demonstrat Ecclesiæ Romanæ antiquitas: siquidem (Augustino teste) *antiqua est veritas, novitium, & temporale mendacium.* Atque, ut Nazianzenus ait orat. 10. *veritas non tantum persuadetur ratione, sed etiam amplificatur antiquitate, à qua præscribendi quasi vim habet.* Atqui Ecclesia Romana tam antiqua est, ut à Christo, & Apostolis sit fundata (uti demonstratum est capite præcedenti) ipsis proinde coæva. Igitur est Ecclesia vera, omnique Ecclesiæ seu religioni postmodum natæ reponere potest cum Tertulliano l. 5. de præscript. *Qui estis vos? unde, & quando venistis? ubi tamdiu latuistis?* Cumque Hieronymo epist. ad Pammach. & Ocean. *Quisquis assertor es novorum dogmatum, quæso te, ut parcas Romanis auribus, parcas fidei, quæ Apostolico ore prædicata est. Cur post 400. annos (Lutheranis, & Calvinianis jam dicere possumus post 1700.) docere nos niteris quod anti nescivimus? usque in hanc diem sine vestra ista doctrina mundus Christianus fuit. Lutherani proinde, & Calviniani (prout idem Hieronymus ait in l. contra Luciferian.) ex hoc ipso quòd posterius instituti sunt, eos se esse indicant, quos futuros Apostolus prænu-tiavit: *In novissimis diebus discedent quidam à fide, attendentes spiritibus erroris.* 1. Timoth. 4. *Surgent pseudopropheta, non custodientes utique depositum, de quo idem Apostolus 1. Timoth. 6. O Timothee depositum custodi, devitans prophanas vocum novitates.* Depositum illud Romana custodit Ecclesia, utpote eam fidem, doctrinamque tradens, quam à Christo & Apostolis accepit, uti antè probavimus, ex eo quòd fidem suam à Petro primo Episcopo suo accepit.*

rit. Quam Romanæ Ecclesiæ fidem idem rursus Apostolus Rom. 1. commendat dicens: *Gratias ago Deo meo per Jesum Christum pro omnibus vobis, quia fides vestra annuntiat in universo mundo.*

371 Hanc porrò fidem Ecclesia Romana in-violatam, absque ulla defectione, usque in præsens servavit. Atque hinc novum sumitur argumentum veritatis ipsius. Vera quippe Christi Ecclesia nunquam deficit. A Christo namque, & Apostolis constituta, usque ad finem mundi indeficiens permanebit. Ad id namque significandum Danielis 9. vocatur regnum quod in æternum non dissipabitur. Et Christus ipse Marci 16. dixit: *porta inferi non prævalent adversus eam.* Et Gamaliel Act. 5. *Si est ex hominibus consilium istud, dissolvetur; si verò ex Deo est (uti reverà est) non poteritis dissolvere illud.* De hæreticis Apostolus econtrà dicit, quòd *ultrà non proficient.* 2. Timoth. 3. Et D. Cyprianus lib. 4. epist. 2. ait schismaticos *semper inter initia servare, incrementa verò habere non posse, sed statim cum prava sua emulatione deficere.* Et idipsum comprobatur experientia in tot hæresibus, quæ ante Lutheri tempora fuerunt, jamque defecerunt. Ex iis 200. numerantur, ex quibus non supersunt nisi exiguæ reliquæ Nestorianorum, Eutychnianorum in Oriente, Arianorum in Transylvania, & Hussitarum in Bohemia. Reliquæ perierunt.

372 Romana verò Ecclesia à tempore Christi usque ad hanc diem indeficiens perseverat. A Judæis primò impugnata; deinde à Paganis; postremò ab hæreticis; non solum non deficit, sed ex persecutionibus crevit. Et quamvis nostrates hæretici cavillentur Ecclesiam Romanam, quæ modò est, non esse illam, quæ à Christo & Apostolo Petro fundata est; quia tamen ipsimet fatentur, Ecclesiam Romanam olim fuisse veram Christi Ecclesiam, ab Apostolo Romano. 1. ob fidei integritatem eximie laudatam: quin etiam pro ipsa habemus testimonia sanctorum Patrum, primorum sæculorum, qui ipsam eximie commendant, tamquam fidei magistram, tamquam salutis portum, tamquam discernendorum errorum lapidem Lydium: si ea quæ modò est, illa non sit quæ olim fuit, jure quarimus ab ipsis, quis eam primus corruperit? & quo sæculo, quo anno fidem, quæ Paulo attestante in universo mundo annuntiabatur, Roma perdidit? Quo (inquam) sæculo, quo anno tenere & docere cœperit dogma aliquod novum, pristinae fidei contrarium? Quis isti innovationi, seu mutationi primitus sese opposuerit?

373 Si enim Romana Ecclesia, cæterarum Mater & Caput, de fidei infidelis, & de magistra veritatis facta est discipula erroris, mutatio ista insignis fuit, & valde visibilis. In omni verò insigni, & valde visibili mu-

tatione, sex sequentia demonstrari possunt, ut optimè ostendit Bellarminus to. 1. p. 2. l. 4. c. 5. nempe 1º. Author ejus. 2º. dogma aliquod novum. 3º. tempus quo cœpit. 4º. locus ubi cœpit. 5º. quis dogma illud, seu innovationem impugnaverit. 6º. separatio ab Ecclesia majore. Hæc quippe omnia non solum demonstrantur de qualibet hæresi, v. g. Ariana, Nestoriana, Lutherana, Calviniana, &c. (prout apud eundem Bellarminum videre est) sed & de ipsa Christi Ecclesia (licet non omninò nova, & solum mutata quoad statum ab ipsismet Prophetis veteris Ecclesiæ prædictum) siquidem 1º. scimus Authorem ipsius esse Christum. 2º. ab ipso prædicatum Evangelium, & instituta nova Sacramenta. 3º. prædicationem ipsius cœpisse anno 15. imperii Tiberii Cæsaris. 4º. cœpisse in Judæa. 5º. hanc religionem mox oppugnatam fuisse à Scribis & Phariseis, ac deinde à Gentilibus. 6º. Christi Ecclesiam separatam fuisse à Synagoga Judæorum, qui in principio longè numerosiores erant discipuli Christi.

At nihil horum demonstrari potest de illa Romanæ Ecclesiæ mutatione ab hæreticis confecta. Non 1º. Author, utpote quem nunquam designare potuerunt. Non 2º. novum dogma ipsius: quodcumque enim hæretici assignaverint, ostendemus non esse novum, sed traditum à priscis Patribus, qui primis Ecclesiæ sæculis floruerunt, quorum autoritate probamus quæcumque Romana Ecclesia modò docet, semperque docuit; idque Centuriatores Magdeburgenses fatentur, dum in singulis Centuriis cap. 4. aliquos ex dictis Patribus annotant, qui eadem dogmata tenuerunt. Non 3º. certum tempus, & locum Romanæ defectionis. Nam licet hæretici clament, eam cœpisse post primos quingentos annos, nunquam designare potuerunt certum tempus illius, totique mundo notissimum est, post illud tempus Gregorium Magnum floruisse, cum eoque totum Orientem & Occidentem communicasse, sicut & cum sequentibus Romanis Pontificibus, quorum Legati præfederunt in Conciliis, etiam Orientis, scilicet in VI. VII. & VIII. Synodo Generali.

Denique nullo modo ostendi potest, quòd Ecclesia Romana post primos quingentos annos separaverit se ab alia Ecclesia majore, nec demonstrari quòd aliquis SS. Patrum oppugnaverit aliquod dogma ipsius tamquam aliquid innovans in materia fidei, vel quòd contra innovationem ipsius fuerit aliquod legitimum Concilium congregatum. Incredibile verò est, quòd si nova dogmata Roma cuderit, novaque Sacramenta instituerit, innovationem istam factam nullo SS. Patrum opponente, nullo legitimo Concilio contradicente, sed toto terrarum orbe velut in profundo lethargo obmutescente: cum adversus omnem aliam fidem

mutationem SS. Patres statim insurrexerint, Concilia coacta fuerint, Catholicique tandem omnes nascentem hæresim rejecerint. Contra defectionem verò Ecclesiæ Romanæ nullus Sanctorum insurrexit, nullum Concilium legitimum coactum fuit. Nam Constantinopolitanum sub Copronymo damnans cultum imaginum, nec legitimum Concilium fuit, nec legitimum Patriarcham habuit, nec damnavit cultum novum, sed antiquum, & in tota Ecclesia, etiam primis quinque sæculis receptum, ut videre est apud Bellarminum ibidem contrav. 5. l. 2. c. 12. Quapropter Concilium istud à tota Ecclesia rejectum fuit, eoque non obitante usus antiquus tam in Oriente, quam in Occidente permanit Decreto VII. Synodi Generalis anno 783. confirmatus. In ea quippe Synodo palàm lectæ sunt sanctorum Ecclesiæ Doctorum gravissimæ sententiæ, & exempla, quibus religiosa imaginum veneratio asseritur tamquam à sanctissimis Patribus tradita, jam inde ab exordio Ecclesiæ, continuoque Christianorum sæculorum usu recepta, plurimisque confirmata miraculis. Quapropter 350. Patrum suffragiis sancitum est, ut in Ecclesiis, aliisque honestis locis, Christi, Sanctorumque imagines collocentur, ut in suis imaginibus Sancti debitâ sibi veneratione colantur: illaque Copronymi pseudo-synodus omnium consensu damnata fuit, ejusque vanæ rationes verissimis aliis everfæ.

CAPUT XXIX.

Nulla religio, nisi Romana, manifesta habet indicia credibilitatis; imò omnis alia religio manifesta habet incredibilitatis argumenta. Quod imprimis ostenditur de Paganismo, Mahometismo, & Judaismo.

375 **P**ROBATUR 1º de Paganismo plures deos colente, quia polytheismus evidenter repugnat rationi, prout demonstravi tom. 1. de Deo. Eos etiam pro diis Pagani colunt, quos constat fuisse homines sceleratissimos, ut Jovem, Venerem, Martem, &c. quorum patriam, parentes sceleratos, mortem historiæ produnt. Unde Paganismi absurditatem ac turpitudinem ostendunt D. Cyprianus in tract. *quod idola non sint*. D. Augustinus l. 7. de Civit. Dei per totum. Arnobius l. 4. 5. 6. & 7. contra Gentes. Minutius Felix in octavio. Ipsimet etiam Philosophi Paganorum ex dictis tom. 1. hujus Theologiæ Sanctorum crassissimè errarunt circa Dei providentiam, finem ultimum hominis, &c. sicut & Legislatores ipsorum infandissima permiserunt, ut videre est apud Theodoretum in lib. de legibus.

376 2º. id ipsum probatur de Mahometismo: utpote qui aliud non est, nisi colluvies errorum, & spurcitarum, ut videre est in

Alcorano. Ubi c. 2. Mahometes docet Judæos, Christianos, Turcas salvari in suis legibus, si eas servant. Cap. 5. 28. 47. 48. futuræ vitæ beatitudinem ponit in cibo, potu, & uxorum multitudine. Nullâ unquam factâ mentione divini amoris, vel aliarum actionum spiritualium, cap. 45. stultissimè dicit, Deum orare pro Mahometo, & aliis ejusmodi absurditatibus implevit Alcoranum suum homo spurcissimus, qui ad colorandas spurcitas suas, finxit se à Deo privilegium accepisse coeundi cum omnibus feminis, quas dilexisset, tametsi consanguineis. Denique sectam suam nebulo ille non vitæ sanctimoniam, non doctrinæ splendore, non signis & virtutibus, imò nec ratione quidem (cum idè litterarum studia prohibeat, solisque gladiis religionem suam velit defendi: quia scivit ratione defendi non posse) sed lascivias & armorum violentiâ, Tyrannorum more propagavit. Nec mirum, quòd tam multos homines ad se traxit: homini enim lascivias permittenti, legemque brutalem promulganti, primum est à carnalibus hominibus obediri, Deo id totum permittente, tum ad ipsorum, tum ad malorum Christianorum castigationem.

3º. id ipsum de Judaismo evincunt clarissimæ prophetiæ ab ipsis receptæ, quas Theologi nostri in materia de Incarnatione demonstrant in Christo adimpletas esse, atque adèd Messiam venisse, quem tamen adhuc venturum Judæi expectant. Sed & Talmud ipsorum, post Christi adventum conscriptus, quem habent pro verbo Dei non scripto, innumeris scætet erroribus, ut videre est apud Sixtum Senensem l. 2. Biblioth. sanctæ.

CAPUT XXX.

Idem ostenditur de Lutherismo, Calvinismo, &c.

1º. **Q**uia sectæ illæ nullum habent fundamentum seu notam veræ Ecclesiæ. Neque secta Lutherana v. g. vel Calviniana est una, neque sancta, neque Catholica, neque Apostolica. Neque clarificata est gloriâ miraculorum, &c.

Imprimis non est una: quia nec Lutherani omnes inter se, nec Calviniani conspirant in unam fidei doctrinam, sicut conspirant Catholici, sed tanta inter ipsos est discordia, atque in materia fidei contradictio, ut Lutheranismus, sicut & Calvinismus, in infinitas propemodum sectas subdivisus sit, adèd ut verissimè Becanus lib. 1. contrav. cap. 1. q. 2. dicat, Catholicos, & adversarios representare duas familias, in quarum altera (nempe Catholicorum) pater & mater, filii & filia, servi & ancilla, eodem loquuntur idiomate, & sin-